

# "Tocar amb Di-Versiones és l'hora del pati"

Oques Grasses i l'Orquestra Di-Versiones tenen, com a mínim, una cosa en comú: el saxofonista Josep Valldeneu, que a més gestiona la seva pròpia empresa de producció en 3D des de Perafita

---

Dissabte passat a la nit Valldeneu tancava la gira d'aquest any amb Oques Grasses en un concert multitudinari a Montmeló. «Me'n vaig anar a dormir a les cinc de la matinada perquè ho vam anar a celebrar, em vaig llevar, vaig dinar, i vaig marxar cap a Girona. El concert era a la Copa i em feia molta il·lusió poder-hi ser». El músic parla de l'actuació de l'Orquestra Di-Versiones que va tancar les barraques abans dels focs de cloenda. En menys de 24 hores havia protagonitzat dos concerts massius, d'estils molt diferents, però capaços de moure legions de fans. Músic professional, Josep Valldeneu va començar a estudiar a Centelles, després va passar al Conservatori de Vic i posteriorment, a l'ESMUC, a Barcelona, hi va cursar el grau superior de saxo jazz. Va ser en plens estudis, per allà el 2012, quan es va llançar Oques Grasses. «Jo anava fent cosetes i des dels 14 anys ajudava al meu pare a la rellotgeria», apunta. Estava molt centrat en els estudis, però es va apuntar en aquell repte, impulsat «per uns col·legues» que havien decidit muntar un grup. Avui Oques Grasses juga, sol, a una lliga superior de la música en català. Les seves gires no tenen massa res a envejar, en l'àmbit de posada en escena i espectacle, a la dels grans. Només a Instagram tenen 177.000 seguidors i Fruit del deliri, el seu darrer àlbum, va superar en només tres mesos els 30 milions de reproduccions a Spotify. A Valldeneu, com ja ha quedat acreditat, li agrada «molt» tocar. Per a això, quan el 2018 el seu grup va fer una aturada per gravar Fans del Sol «no volia quedar-me tancat a casa, em faltava xixa de concerts». I «casualitats de la vida», allà va aparèixer l'Orquestra Di-Versiones. Resulta que el seu saxo, Vernau Mier, se n'anava a estudiar un màster «per Europa» i no podia fer la gira d'aquell estiu. El grup va buscar-li un substitut i així és com un dia es veia assegut en un bar de Calonge amb l'Albert Fort i d'altres membres del grup de versions, escoltant la proposta. A Josep Valldeneu allò li anava perfecte: «amb Oques estàvem centrats gravant i els caps de setmana podia anar a tocar, que és el que m'agrada, amb Di-Versiones. És la meua hora del pati i m'ha permès recuperar l'esperit de les festes majors. Als primers anys d'Oques Grasses en fèiem moltes, ara això ha canviat i toquem en grans festivals, amb escenaris de mides molt concretes perquè si no, no podem fer el bolo. També és un repte que m'encanta i s'ha sobredimensionat molt, i amb Di-Versiones he recuperat l'ambient de la festa major, d'arribar, fer proves de so, anar a sopar i a riure una estona, i després tocar. I en tots els casos fas feliç a tothom». El músic no amaga que s'ho va haver de pensar, això d'entrar a Di-Versiones, perquè no es veia tocant en un grup de versions. Però, com assenyala, els calongins van una mica més enllà d'això, encara que vulgui dir haver de sortir a l'escenari amb pantaló curt i enmig d'un ambient desenfrenat: «m'agrada molt el públic que arrossegueu, familiar, amb gent de totes les edats, i que només s'ho vol passar bé. Ells van més enllà del grup de versions que toca per diners a la festa major, són un grup d'amics que ho passa bé, i em van acceptar de seguida com un més». Tant és així que quan es va acabar la gira de 2018 i Valldeneu va deixar el grup, perquè era impossible compaginar els 40 o 50 concerts que aleshores feien amb Oques, i els 30 o 40 de Di-Versiones, «mai em van acabar de fer fora del grup de whatsapp». Va venir la pandèmia i la música en directe va desaparèixer, amb Oques Grasses va gravar A tope amb la vida, i en el post covid tot va tornar a engegar. Aquí Oques Grasses va començar a reduir els concerts per apostar més «per espectacles més complets i aforaments més grans». Això li tornaria a obrir la porta al grup calongí. A menys directes dels osonencs, més temps lliure per a Valldeneu, i ja se sap que a ell li agrada tocar... «Vaig tornar a posar-se en contacte amb l'Albert (Fort) per dir-li que fèiem menys concerts i que si teniu un lloc, m'hi apuntava». I així va ser, i ara l'Orquestra Di-Versiones va amb quatre pitos (secció de vent). Ha fet completes les gires de 2023, 2024 i 2025, i ho ha anat compaginant amb els concerts i la gravació de Fruit del deliri amb Oques Grasses. La seva formació musical li permet no haver d'anar, pràcticament, a assajos a Calonge. Explica que «ser músic de professió el que et fa venir són taules, escolto una cançó i la puc tocar. Per a

això les gires les comencen a assajar els del grup de Calonge, quan ho tenen rodat ho diuen als dos vents que viuen per allà, i jo m'hi poso a l'últim moment. M'ho estudio a casa i ja està, ells saben que encara que no vagi a cap assaig puc fer el bolo de memòria». Oques i Di-Versiones havien coincidit, anys enrere, en alguna festa major, tot i que abans de conèixer-los Josep Valldeneu admet que tampoc s'hi havia fixat massa. «Sempre hem sigut d'anar a la nostra», apunta. Sí que havia advertit que els calongins tenien alguna cosa especial, «aquest ambient festiu, desenfrenat, que fa que puguem posar 20.000 persones a la platja de Calonge a la Diverbeach sense anunciar-ho enlloc més que a les seves xarxes socials». Valldeneu es va casar fa poc i allà hi va convidar membres dels dos grups, que es van acabar de conèixer més enllà que algun dia uns haguessin anat a un concert dels altres. Es va muntar un escenari improvisat i pel que explica el músic, «vam estar fent versions xorres tota l'estona». Hauria valgut la pena observar-la per un forat aquesta fusió d'estils. Des de Perafita, on resideix, Josep Valldeneu ara també gestiona una empresa de contingut en 3-D. Seu era, per exemple, el muntatge promocional del 20è aniversari de Di-Versiones al Palau de Fires que penjava (de manera fictícia) de la Catedral. Ha deixat la rellotgeria del pare per emprendre aquest nou projecte, que tira endavant al costat dels dos grups de música. Sempre li ha agradat aquest món i gràcies a Francesc Muñoz 'Xeco', teclista de Di-Versiones, va descobrir el programa Blender, es va comprar un ordinador i va començar a fer cursos. Encara no els havia acabat que el professor ja li donava feina. Ha fet una animació projectada a la pantalla en una gira d'Oques, però el que més li agrada és modificar la realitat introduint efectes cinematogràfics. És la tercera passió d'un músic que escolta de tot, des d'electrònica, fins a clàssica, cantautors i jazz fusion, i que recomana dos grups per acabar, així, de regal: Stromae i Mumford & Sons.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2025/11/07/tocar-amb-di-versiones-lhora-123438898.html>